

Ông Lão Kỳ Lạ

Kim Sơn Võ

Tôi muốn viết từ lâu, kể chuyện một ông lão kỳ lạ, ông ta sống giữa đời như tất cả chúng ta, song lại hành động rất khác!

Lần đầu tiên tôi nghe về lão là mùa Giáng Sinh 1990. Chiều 24 tháng 12 năm ấy, tôi lên thăm bạn ở thành phố Lausanne. Chúng tôi rủ nhau đi phố sắm sửa vài món quà cho bữa tiệc thân hữu gặp nhau. Phố xá lạnh lẽo và vắng lặng lắm vì đa số mọi người đã đều đi về đoàn tụ với gia đình. Trời lát phất đồ tuyết, gợi cho lũ khách, tùy tâm trạng mà cảm thấy lãng mạn hay cô đơn kinh khiếp. Với tôi, năm ấy thật buồn, vì ba mẹ tôi đi Hoa Kỳ thăm bạn, còn tôi vì phải lo học thi cho học kỳ mùa Đông, nên không đi theo được. Ở lại xứ cao nguyên sương mù, gió lạnh trong mùa Giáng Sinh lê thê quả là một chuyện cô đơn khó chịu. May mà còn có bạn bè để thương. Họ làm tiệc mời tôi và qua đó cũng ấm lòng người viễn xứ!

Khi ở phố về, chúng tôi chọn đường tắt nên đi ngang qua một chiếc cầu rất dài, bắc vắt lẻo trên ghềnh đá, đứng trên thành cầu nhìn xuống dưới người yếu bóng vía dễ bị xây xấp vì chiều sâu hun hút hiểm trở. Người bạn đi chung chợt giật tay tôi chỉ một túp lều vải được dựng ngay bên cạnh đầu cầu. Tôi hơi ngạc nhiên, vì mùa này không phải là mùa để người ta cắm trại nơi đây! Bạn tôi kể rằng từ 20 năm nay, mỗi năm cứ đến mùa Giáng Sinh lại có ông già đến đây cắm trại. Tôi ngạc nhiên hỏi lý do. Bạn tôi cho biết chiếc cầu này là nơi quyến rũ nhiều người cứ đến mùa Giáng Sinh ra nhảy cầu tự tử. Vì mùa Giáng Sinh ở Thụy Sĩ buồn quá, những người sống cô đơn thường bị cơn trầm cảm (depression) hành hạ nên dễ tìm cái chết.

20 năm qua, người đàn ông đã cắm trại ở đầu cầu, nếu thấy ai một mình đứng trên cầu, lập tức ông bước tới nói chuyện khuyên nhủ. Trong lều của ông thường có rượu chát, chocolate và vài món quà nho nhỏ. Người có ý định tự tử thường được ông mời vào lều cho uống rượu tâm tình, cho đến khi người đó bỏ ý định quyền sinh. Trước khi rời khỏi lều, thế nào họ cũng được ông cho món quà có ý nghĩa, với số điện thoại để sau đó cần người nói chuyện thì tìm ông. Ông làm việc âm thầm và không nhờ bất cứ hội đoàn nào giúp sức.

Nghe lời kể của bạn tôi, tôi xúc động lắm, thật không ngờ giữa cuộc sống có quá nhiều bon chen, tranh giành lại có Tâm Bồ Tát hiện hành. Tôi kéo bạn tôi đi về phía lều của ông lão và tỏ ý muốn nói chuyện. Ông lão mở cửa lều, mời chúng tôi vào. Đó là một người đàn ông có dáng người khắc khổ, tuổi khoảng trên dưới 70 tuổi, gương mặt đầy từ ái. Trong căn lều thiết trí rất đơn giản, có tám thảm trải cho ấm và một lò than nho nhỏ bên cạnh để sưởi, nấu trà, café và thức ăn.

Ông lão hỏi chúng tôi sao lại đứng trên cầu bàn luận lâu vậy, giữa thời tiết giá lạnh trong buổi chiều Noel? Tôi kể ông nghe về cảm nhận của mình khi biết chuyện và vô cùng tán thán hạnh nguyện của ông. Ông lão mỉm cười: „

- Thì sống trong đời, ta có thể làm được việc gì tốt cho người khác thì phải cố gắng thôi!

Ông cũng cho biết thêm:

- Có nhiều người oán trách tôi vì tôi bắt họ tiếp tục sống để chịu khổ!

Chúng tôi nói chuyện với nhau khoảng 1 giờ đồng hồ về nhiều đề tài rất tương đắc, ông lão rất thông thái, rất tế nhị và khi nói chuyện có sức thuyết phục rất cao. Sau đó chúng tôi từ già ông để trở về lo bữa tiệc buổi tối.

Từ đó, thỉnh thoảng tôi gọi điện thoại nói chuyện với ông. Tình bạn giữa chúng tôi nảy nở và trở nên thân thiết. Ông tên Peter Dupont, tuổi đã 72 và sống một mình cô độc. Tôi cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao ông không có gia đình. Ông bảo:

- Khi trước tôi cũng có bà mẹ nữa, vì phụng dưỡng mẹ nên tôi chẳng lập gia đình, ngày tháng qua đi, trở thành người già khi nào không biết.

Ông làm việc tại ngân hàng X với nhiệm vụ chuyển thư từ tài liệu từ văn phòng này tới văn phòng khác. Ông không bao giờ nghỉ, trong suốt 40 năm làm việc tại đây. Khi mẹ ông qua đời trong đêm, ông đến xin phép ban

giám đốc cho ông được nghỉ nửa ngày. Ông giám đốc ngạc nhiên thấy ông xin nghỉ, hỏi lý do mới biết đêm hôm trước mẹ ông qua đời. Ông giám đốc kêu trời và bắt ông nghỉ 1 tuần ở nhà lo mọi chuyện.

Sau 3 ngày, ông gọi điện thoại xin cho ông đi làm lại kẻo không ông cũng sẽ „chết“ như bà mẹ của ông mất, nếu người ta còn bắt ông ở nhà! Quả thật tôi không thể hiểu được tại sao có người ham mê công việc đến thế, ông lão trả lời những thắc mắc của tôi rằng:

- Ta được sống trong xã hội đầy đủ thế này, ta nợ biết bao nhiêu người, nếu không làm việc để trả lại những ân nghĩa ta vay, thời ta nợ đến bao giờ mới trả nổi!?

Tôi giật mình vì lý luận của ông rất gần với tư tưởng Bồ Tát Đạo của Phật Giáo đại thừa, trong khi ông là Ki Tô Hữu.

Với thời gian, chúng tôi khám phá ra ông Dupont cũng chính là khách hàng ở nhà bank nơi bạn tôi làm việc, mặc dù cũng làm việc cho nhà bank, song nhà bank nơi ông làm việc thuộc nhà ngành quản trị gia tài (asset management bank), trong khi ông chưa giàu có để có trương mục tại ngân hàng đó. Ông biết bạn tôi và rất tin tưởng khi có chuyện gì có liên quan đến ngân hàng tiền bạc.

.....

Thời gian trôi đi, đã 14 năm kể từ ngày tôi quen ông Dupont. Hàng năm ông vẫn đến cắm trại bên cầu, dù rằng tuổi ông đã quá cao và yếu nhiều. Rất nhiều người biết về ông, có những bài phóng sự hay chương trình truyền hình nói về ông, song chưa bao giờ những thứ ấy khiến ông để ý! Ông thường tỏ ra khó chịu khi người ta tới quay phim, phỏng vấn ông.

Hôm qua, tôi nhận được điện thoại của bạn tôi, tôi đã lặng người đi khi nghe tin ông đã vừa già biệt cõi đời! Cảm động nhất là trước ngày ông mất, ông nhờ người đẩy xe lăn cho ông tới ngân hàng gặp bạn tôi (sau cơn bệnh cách đây 3 tháng, ông không đi lại được nữa, mà phải ngồi xe lăn), ông mang tất cả các hoá đơn thuế nhà, thuế đất, bill điện nước theo và yêu cầu bạn tôi thanh toán giúp ông. Ông bảo:

- Ta biết ta sắp ra đi, nay nhờ anh giúp trang trải hết những nợ nần còn sót lại này, ta không muốn còn phải nợ nần gì khi già biệt cõi trần.

Ông không có nhiều tiền trong trương mục, nhưng sau khi thanh toán còn lại một chút, bạn tôi hỏi ông muốn làm gì, ông bảo làm gì cũng được, song ông có người cháu họ xa, hiện cũng đã 70 tuổi, nếu số tiền còn lại đó sau khi ông qua đời, được chuyển cho người cháu với lời nhắn nhủ là „*Giáng Sinh năm nay, ráng thay ông, một năm cũng được ra cầu Lausanne cắm trại cứu người, thì ông sẽ mỉm cười thanh thản ở bên kia thế giới*“ Chỉ vậy, hai ngày sau đó ông ra đi thanh thản tại bệnh viện gần nhà.

Một vị Bồ Tát bằng xương bằng thịt đã âm thầm đến và đi, không để lại dấu vết! Tôi không đi dự tang lễ của ông được, nhưng nghe đâu rất đông người tham dự! Có nhiều người được ông cứu từ 30 năm về trước cũng mang gia đình con cháu tới tiễn ông.

Mùa thu ... vắng lặng và buồn quá! Chiếc lá vàng rơi để trở về với cát bụi ... tăng thêm chất màu mỡ cho đất. Một đóng góp cuối cùng! Ông lão kỳ lạ kia cũng vậy!

Kim-Son Vo